

Ghettoer – hvad er problemet

Knud Erik Hansen, seniorforsker

Foredrag holdt på Socialdemokratiets Integrationskonference på Christiansborg den 30. november 2010

Knud Erik Hansen
17. december 2010
Journal nr. 711-039

Indledning

Jeg vil gerne sige tak for at få lejlighed til at præsentere vores resultater fra det forskningsprojekt om livet i multietniske boligområder, som vi har gennemført på SBI.

Vi havde to opgaver. Den ene var at afdække konflikter i forbindelse med de voksnes adfærd – altså spørgsmålet, hvad er det, der ikke fungerer og hvorfor fungerer det ikke.

Den anden opgave i projektet var at se på, hvilket liv beboerne havde med hinanden - i sær som naboer – og hvordan håndterede konflikter.

Skal jeg sige det kort, så har det været vores opgave at se på livet i bebyggelserne gennem beboernes øjne.

Det var ikke vores opgave specielt at se på de unges adfærd, men det viste sig i løbet af undersøgelsen, at den ballade som nogle unge laver betød rigtig meget for livet i bebyggelsen. Vi inddrog derfor også konsekvenserne af disse unges adfærd for livet i bebyggelserne.

Vi har i sær hentet information fra tre områder – alle dengang udpeget som hørende til de 39 mest udsatte – men tre områder med forskellig karakter, så vi havde mulighed for at dække forskellige forudsætninger.

I disse områder har vi haft interviews i form af 1½-2 timer samtaler med 70 husstande og 30 professionelle. Ca. 2/3 beboerne i de tre områder havde anden etnisk baggrund end dansk.

Vi har endvidere i yderligere 10 boligområder interviewet beboerrådgivere og tilsvarende professionelle med praktisk kendskab til livet i bebyggelserne.

Om at bo sammen

Vi har kaldt rapporten for '**Om at bo sammen i et multietnisk boligområde**'.

Det er at bo i en bebyggelse er som slags bofællesskab. Ikke sådan at man nødvendigvis sidder lårene af hinanden. Men fordi man er afhængige af hinanden. Man er afhængige af at man tager hensyn til hinanden og at man følger de normer, der er nødvendige for at bebyggelsen fungerer.

Det betyder også, at det kan give problemer for bebyggelserne, hvis blot nogle få ikke følger de nødvendige normer for adfærd. Det blev en væsentlig problemstilling for os, og de skal jeg vende tilbage til.

Jeg vil dele min præsentation op i to dele. Først vil jeg sige noget om resultaterne fra forskningsprojektet og dernæst noget om, hvad de kan betyde for en strategi for de udsatte boligområder.

Naboskab og netværk

Først noget naboskab og netværk i bebyggelserne.

Der er mange fortællinger om beboernes liv med hinanden. Der bruges ord som parallelsamfund, familiedynastier o.l. Typisk ord der signalerer, at beboerne er tætte med hinanden.

Det fandt vi ikke. Jeg kan ikke udelukke, at der i områderne er sådanne fællesskaber, men det er ikke sandsynligt, at det er almindeligt.

Naboskab

Først noget om naboskaberne.

Beboerne i de tre områder havde gennemgående et naboskab, som man har i mange andre boligområder.

Nogen kender hinanden andre gør ikke. Man hilser normalt på hinanden. Nogen småsnakker når man mødes på trappen. De fleste er venlige overfor naboerne og der er en stor hjælpsomhed. De fleste er ikke i tvivl om at de kan få hjælp fra naboen, hvis de mangler noget sukker, hvis de har brug for en hånd til at flytte noget, osv. Man er generelt trykke ved sine naboer.

Det var i undersøgelsen de færreste, der plejede social samvær med en nabo.

Der var dog en mindre og måske ikke ligegyldig forskel fra det normale naboskab. Vi er i storbyens naboskaber vant til, at naboen godt kan være en, vi ikke forholder os til. Vi er vant til, at naboen godt kan være en fremmed, som en anonym person.

Der var mange eksempler på, at beboerne ikke accepterede, at naboen blot var en anonym person, der boede inde ved siden af. En nabo var for mange en, man ville have en relation til.

En beboer med dansk baggrund fortalte f.eks., at hun da hun flyttede ind, så bankede flere af naboerne på hos hende og bød hende velkommen. Det var ikke, fordi de efterfølgende dyrkede tæt kontakt, men naboerne var derefter for hende ikke blot nogle, der boede inde ved siden af. Naboerne var personer hun følte sig godt tilpas med og let kunne kontakte, hvis hun ville.

Der var for hende sket det at naboerne ikke var fremmede eller anonyme – det var mennesker som hun havde en relation til. Det er et ikke uvæsentligt skifte.

Men uanset dette, så var naboskaberne som vi kender dem i andre bebyggelser.

Naboskaber fungerer på tværs af etniske skel. Det var selvfølgelig ofte lettere at have kontakt til nogen fra ens egen etnisk gruppe, men de fleste bebo-

ere var vant til, at naboen havde anden etnisk baggrund, og det var som udgangspunkt ikke noget problem.

Netværk

Mens beboerne fungerede på tværs af etniske skel som naboer, så var deres netværk i bebyggelsen oftest klart afgrænset til andre beboere med samme etniske baggrund.

De beboere, som indgik i beboernes netværk var mest som venner og bekendte. Vi mødte ikke noget, der kunne karakteriseres som parallelsamfund – uden at jeg skal her skal komme ind på hvad et parallelsamfund er.

De fleste beboere havde dog langt fra altid deres væsentlige etniske netværk i bebyggelsen. Det etniske netværk rakte typisk ud over bebyggelsen. Vi mødte dog et-to etniske netværk, der var stærke inden for selve boligområdet.

Kun meget få af dem, vi snakkede med, havde familie i boligområdet. Det udelukker ikke, at der kan være familienetværk, men det siger, at der er mange, der ikke har et familienetværk i boligområdet.

Myter og generaliseringer

Vi havde på forhånd fået at vide, at der var mange gnidninger de etniske grupper imellem. Vi mødte noget, men det var overhovedet ikke det dominerende. De fleste var mest lidt indifferente overfor de andre grupper. De levede deres eget liv og det gjorde de andre så også. Mange gav udtryk for, at de ikke kunne se nogen forskel på den måde de forskellige etniske mindretal fungerede på, og at de ikke vurderede folk efter deres etnicitet.

Når der var negative fortællinger om de andre, så var det en sydebukke fortælling – det er de andre der laver ulykker og opfører sig forkert.

Det var især somalierne der var sydebukke. Når danskere havde negative fortællinger, så var det mere blot indvandrere – ikke nogen specifikke grupper.

Tilfredse med boligområderne

Generelt var beboerne godt tilfredse med deres boligområde.

Men der var også problemer. Jeg vil dele dem ind i to grupper. Den ene er, hvad jeg vil kalde praktiske problemer, som f.eks. håndtering af affald. Den anden er problemer med nogle unges adfærd.

De praktiske problemer

Da vi startede vores forskningsprojekt var det langt fra klart om og hvad der var af problemer med de voksnes adfærd. Når vi søgte på i materiale, så var de altid problemer med de unge, der dukkede op.

Vi tog derfor rundt i 14 bebyggelser (et par stykker klarede vi dog pr. telefon) og snakkede med beboerrådgiver o.l. der kendte til livet i bebyggelserne.

Det gav os en liste på en række emner, der var værd at se nærmere på og høre hvordan beboerne oplevede dem. Det var bl.a.:

- Larm
- Renlighed i fællesområderne
- Affald
- Paraboler
- Brug af vaskerier
- Brug af trapperum
- Voksnes ansvar for børn
- Fugt i lejlighederne
- Beboerdemokratiet
- Myter om andre grupper
- Sprog
- Værdiskred
- Manglende social kontrol

Adfærd i forhold til naboer

I de tre bebyggelser vi havde valgt ud, koncentrerede vi vores interviews i tre opgange i hver bebyggelse. En af disse skulle være den med flest problemer – en anden skulle være velfungerende og den tredje skulle være almindelig. Det er selvfølgelig tolkbare kategorier, men essensen var, at vi også skulle have fat på en opgang med problemer.

Det vi mødte var på ingen måde massive problemer naboerne imellem. Når der var problemer, så var det typisk en husstand, der gav anledning til problemer og de andre i opgangen vidste godt, hvem det var. Og det var vores indtryk, at det var de færreste opgange, der havde markante problemer.

Der var et forhold, som var typisk for beboernes oplevelser. Når de sker noget, der klart bryder normerne, så huskes det i lang tid. Der var f.eks. en beboer der fortalte om en beboer, der havde smidt en sort affaldssæk ud af altanen – for tre år siden.

Små normbrud, der gentages, er også noget der sætter spor hos naboerne. En beboer med dansk baggrund kunne ikke klare, at naboen børn efterlod krummer o.l. på trappen og gik flere gange ud og tørrede det op.

Tilbage står et væsentligt spørgsmål. Er det mange eller få der har en adfærd med alvorlige normbrud.

De informationer som vi har, tyder på, at det generelt er få, der står bag uorderne.

Og selvom det er de få, så kan nogle normbrud godt komme til at se ud som om det er mange, der ikke følger normerne.

Der var nogle problemer, der var til at se. Der var affald der blev stillet forkert og storskrald, der ikke kom hen, hvor det skulle være. Der var en opgang, hvor en af beboernes børn smed de aviser, som de ikke fik uddelt ned i trappeskakten og så kunne de ligge der til der næste gang blev gjort rent. Der var flere fortællinger om ting, der blev stillet i kælderen som reelt var noget, der skulle smides væk.

Vi mødte ingen, der syntes det var ok med 'griseri' på trappen, så hvis det var mange der stod bag, så er der mange, der gør noget, de ikke selv ac-

cepterer, og det er ikke vores samlede indtryk fra dem, vi talte med. For de fleste var det vigtigt, at der var rent på trapperne.

Tilsvarende satte de fleste også pris på, at der ikke flød med henkastet papir flasker m.m. på udearealer og i alle områderne gjorde ejendomsadministrationen en stor indsats for at fjerne det, så det ikke kom til at præge bebyggelserne.

Der var en vis rummelighed overfor renlighed på trappen. Flere gav udtryk for, at når der var børn og der var i nogle opgange mange børn, så ville trapperne være mere snavsede.

De fleste syntes, der var larm i områderne, og der var meget forskellige tærskler for, hvornår lyde blev til larm.

Der var også en vis rummelighed over for larm – Vi skal jo alle være her var en holdning, der gik igen. Det var også lettere at acceptere larm fra naboer man kendte og havde et godt forhold til – og fra børn.

Jeg skal ikke gå i detaljer med alle problemerne, men i stedet nævne en generel tendens i beboernes bedømmelse af dem.

Når det drejede sig om problemer i forhold til normer der udspringer af almindelig omgang mellem mennesker, så var der en generel accept af normerne. F.eks. skulle der være rent i opgange og på altangangene og i kældrene.

Når der derimod var tale om normer, der ikke kom fra det daglige liv, så var mange beboere uforstående overfor dem.

Det gjaldt reglerne for paraboler. Som jeg ser dem, så udspringer de grundlæggende af en dansk bygningskultur, hvor vi ikke vil have sådanne himstregimser hængende på murerne.

Tilsvarende med sko på trappen. Reglerne herfor kommer fra brandmyndighederne.

Det var der ikke rigtigt nogle af beboerne, der kunne hidse op over. Det var da ok at have sko på trappen, men når nu selskabet sagde, at de skulle ind, så var der mange, der tog dem indenfor. Men der var også nogen, der ikke gjorde det, og det var ok for de andre beboere i opgangen.

Handlemåder

Vi så mange eksempler på, at naboerne selv klarede problemer med støj, og griseri på trapperne m.m. og også i nogle tilfælde med affald.

Det var lidt sværere med det, som man ikke kunne sætte en afsender på – affald ved containeren, papir på friarealerne, affald kælderen, snavsede vaskerier

Når en nabo gjorde noget, der brød normerne, så var der ofte en eller flere beboere, der reagerede direkte overfor naboen.

Når der var et netværk af beboere i en opgang – altså når man snakkede sammen, så styrkede det klart den sociale kontrol.

Beboere med dansk baggrund var generelt gode til alene at tage initiativ, hvis der var noget, der ikke fungerede. Beboere med indvandrerbaggrund gik derimod oftere sammen og fik ændret på forholdene.

I nogle tilfælde inddrog man også ejendomsadministrationen, hvis man ikke kunne komme nogen vegne med naboen. Der var dog også et eksempel på,

at beboerne bevidst undlod at gå videre til administrationen, da de frygtede at det kunne medføre at de beboere de var utilfredse med blev smidt ud.

De unge

Selvom om nogle af de praktiske problemer, jeg har nævnt kunne være irriterende, så var det generelt ikke noget, der havde et omfang, så de afgørende for beboernes trivsel.

Den ballade, som nogle unge lavede i boligområdet betød imidlertid rigtigt meget for mange – også selvom de ikke selv havde set det eller været ud for noget. Når vi spurgte til ballade, så fortalte flere, at de havde hørt om det i medierne – men altså ikke selv set det.

Selvom der ikke var ballade hver dag – det var der langt fra, så var balladen en del af hverdagen. Det var noget man huskede. Den var en del af ungdomskultur, som jo også var til stede selvom der ikke var begivenheder med ballade. Og hver gang man hørte om balladen blev man mindet om denne ungdomskultur.

Jeg vil trække fem konsekvenser af balladen frem.

For det første oplevede mange, at

deres boligområde fik et meget dårligt ry som følge af balladen – og et ry, som mange ikke syntes passede med dagligdagen – men mange følte sig stemplet, når de måtte sige, at de kom fra bebyggelsen.

Mange oplevede også, at de på grund af balladen blev stemplet som indvandrere og indirekte draget til ansvar for det. Mange ønskede af den grund flere danskere ind i bebyggelsen. Så kunne man jo ikke sige, at det var på grund af indvandrere og dårlig integration.

For det andet

var det for forældre med børn var det en meget konkret virkelighed. De fleste var udtalt nervøse for, at deres børn skulle komme i dårligt selskab.

Men hvad kunne de gøre. Ballademagerne var jo en del af det ungdomsnetværk, der var i bebyggelsen

Der var også nogle forældre, der af den grund havde sat deres børn i en skole udenfor kvarteret.

For det tredje

var mange irriteret over, at de skulle betale for de unges hærværk – som de jo gør over huslejen.

For det fjerde var mange bange for at gribe ind overfor de unge og følte sig magtesløse.

Frygten for repressalier eller hvad de unge kunne gøre svækkede i høj grad den normale sociale kontrol, der er med adfærden i et boligområde.

En siger f.eks. til spørgsmålet, om han ville anmelde noget, hvis han så noget.

”Jeg turde godt nok anmelde det, men de skulle helst ikke se en, fordi så tror jeg nok der ville være noget straf. Nu kan jeg se meget fra vinduet Da der en overgang skete meget, fotograferede jeg, men hvis de så mig gøre det, vil jeg aldrig kunne have min bil stående mere”

De unges adfærd gør også mange beboere utrygge – selvom der kun var få, der havde direkte kendskab til overgreb fra de unge.

Blandt de interviewede mødte vi kun en, der havde været udsat for noget voldeligt og en, som mente at kunne se en forbindelse med en smadret forrude på sin bil og en relation til en af de unge. Det er imidlertid ikke så afgørende for beboernes oplevelse af problemet, om det reelt kun sker få gange. Fortællingerne om det er nok til at skabe utryghed.

Utrygheden forstærkes af, at beboerne normalt ikke forstår de unges adfærd og ikke kan tolke signaler i de unges adfærd. Hvornår er det, de gør farligt, og hvornår er det ikke. En del af utrygheden skyldes derfor, at de unges adfærd er uforudsigelig for beboerne. Den skyldes derfor også beboernes egne forestillinger om, hvad de unge kunne finde på at gøre.

Det var dog ikke altid kun på grund af frygt, at voksne ikke sagde noget til de unge. Mange havde oplevet at få et beskidt svar tilbage, og det gad de ikke mere – så hellere ikke sige noget – og det hjalp jo ikke, når resultatet blot var et beskidt svar.

En beboer (med kurdisk baggrund) var en aften gået ned til 5 børn, der kl. 23 spillede højtlydt fodbold, og havde spurgt, om de skulle i skole næste dag. Hun fik følgende ord som svar: 'Hvad rager det dig, hold din kæft og gå hjem og sove' og hende fortælling til os var: Fra den dag blander jeg mig ikke, lige meget hvad.

Den sociale kontrol lider derfor både af frygt for de unge og af en opgivenesshed, fordi man har oplevet, at det ikke nytter at sige noget til dem. Det er alvorligt for et boligområde. Det er alvorligt, når mange undlader at gøre noget, når normer overskrides. De unge får derfor skabt sig et rum, hvor de i høj grad kan lave deres egne normer.

De få

Når vi spurgte til hvor mange husstande, der havde unge, som der var igangsatte, når der var ballade - så fik vi gennemgående et tal, der svarer til i størrelsesordenen 1 pct. af husstandene.

Det er ikke mange. I en bebyggelse med 400 husstande er det 4-5 husstande. Normalt vidste der professionelle, der arbejdede med området godt hvem det var.

Refleksioner over konsekvenser for strategier for de udsatte boligområder

Jeg vil gerne slutte af med at sige noget om, hvad resultaterne fra vores undersøgelse betyder for nogle af de emner, der er fremme i den politiske diskussion om ghettoerne.

Jeg vil tale om fem emner:

- prioritering af indsatsen
- integration
- beboerudskiftning
- nedrivninger
- udpegning af områder

Bredt eller prioriteret

Det hedder ofte, at det er nødvendigt at sætte bredt i forhold til problemerne i de udsatte boligområder.

Jeg vil påstå, at når man siger bredt, så er det udtryk for en manglende prioritering og en prioritering, som jeg tror, er nødvendig.

Det er vores indtryk fra de husstande, vi har talt med er, at langt hovedparten fungerer, som de skal som beboere, at bebyggelserne ville fremtræde som dejlige og fredelig bebyggelser, hvis det ikke var for de få unge, der bryder reglerne for god og nødvendig fælles adfærd.

Hvis de få ikke havde den dårlige adfærd, så ville der ikke komme dårlige historier i aviserne. Flere års pressearbejde for at fremme de gode historier, kan ødelægges af én historie om brændende containere.

Det er helt afgørende, at der bliver gjort noget i forhold til de problematiske gademiljøer, som nogle af de unge lever i – og at det får en første prioritet.

Det betyder ikke, at der ikke er brug for et andre indsatser i områderne. Der er der. Der vil fortsat være mange beboere, som er socialt og økonomisk svage, og som har brug for støtte, men ikke fordi det ødelægges noget i boligområdet – men fordi de har brug for at blive stærkere i forhold til samfundet – og også, fordi de ikke skal udvikle sig til nye problemfamilier.

Får man ikke gjort noget i forhold til de få problemfamilier, så får man ikke brudt den negative spiral, som områderne lider under.

Det er også min overbevisning, at det er vigtigt at være målrettet med den problematiske gadekultur, og at man bruger viden om, hvad der driver og styrer de unge, når de er med i den problematiske gadekultur. Man kan gå nok så meget efter de enkelte uheldige elementer blandt de unge og straffe dem, men så længe gadekulturen lever med dens helt uacceptable normer, så vil den trække nye med ind.

Der er i debatten en tendens til, at man tager det som en forudsætning, at de unge og deres familie er uden for 'pædagogisk' rækkevidde – som det hedder nu om dage.

Det mener jeg ikke er rigtigt og slet ikke for familierne.

Vi har interviewet nogle af problem familierne, og jeg skal nævne to.

Den ene havde haft en søn i fængsel. Faren brugte det meste af tiden til at sige, at kommunen skulle have hjulpet.

Den anden var en enlig somalisk mor, der havde en søn i fængsel. Hun var som andre forældre ulykkelig over det, der var sket, men havde ikke kunnet holde hendes søn tilbage. Hun havde heller ikke nogen kontakt til kommunen. Hun var uden arbejde, men var i gang med en uddannelse til et job, som hun rigtigt gerne ville have.

At 17 ud af 20 problemfamilier i Tingbjerg siger ja til frivilligt at flytte siger også noget om, at familierne også ser det som et problem, som de gerne vil have hjælp til at løse.

Integration

Når der er problemer i områderne, så hedder det ofte hurtigt, at der er noget galt med integrationen.

Det er muligt, men der er brug for at præcisere, hvordan boligområderne kan bidrage til integrationen.

Hvis man er sammen en arbejdsplads, så har man på mange arbejdspladser en aktiv kommunikation flere timer om dagen. I boligområderne er den almindelige kontakt beboerne imellem oftest begrænset til lidt småsnak når man mødes på trappen eller i gården. Det sætter nogle grænser for, hvor meget boligområder kan bidrage til integrationen.

I de mange samtaler, vi havde med husstandene, var der mange indvandrere, der efterlyste flere danskere i boligområderne. Flere havde gode minder om danske naboer, der var flyttet. Der var typisk to begrundelser for ønsket. Det ene var, at med flere danskere ville det være vanskeligere at sige, at den ballade, der var i områderne skyldtes indvandrere – hvad de mente var uretfærdigt, når de nu ikke havde del i balladen. Den anden var, at de syntes de levede i en etnisk enklave og mente, at de i højere grad ville opleve sig som en del af det danske samfund, hvis der var flere danskere.

Man kan godt tolke indvandrernes udsagn som en bekræftelse på, at svage bånd mellem mennesker også udgør en væsentlig del af vores liv. De kan også være nyttige. En beboer med dansk baggrund, der lige var flyttet ind og som var skolelærer, blev f.eks. få dage efter sin indflytning af sine naboer spurgt om, hvilke skoler i nabolaget hun ville anbefale.

Beboerudskiftning

Det hedder ofte i debatten, om de udsatte boligområder, at der er brug for at få udskiftet beboerne, under tiden siges det kun indirekte – som f.eks. at der er brug for en anden beboersammensætning.

Jeg synes nogle gange det er uklart, hvorfor det er nødvendigt, og hvilken virkning det skal have. Det er som om, der svæver flere svar i luften på samme tid.

Det kan virke som om man siger, at socialt udsatte ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt, så derfor må vi fortynde beboersammensætningen

med 'ordentlige' beboere, så disse i gåseøjne 'tunge' beboere, fylder forholdsvis mindre. Hertil er at sige, at mange godt kan finde ud af at opføre sig ordentligt, selvom de er arbejdsløse.

I må bære over med, at jeg nu bliver lidt firkantet. Jeg ved godt, at det er mere kompliceret end det jeg nu siger. Men min taletid rækker ikke til at gøre det kompliceret.

Det er gammel viden, at der i områder med mange økonomisk svage beboere, er større chance for, at der er grupper, som laver 'ballade', ødelægger ting, laver kriminalitet m.m.

Men vi ved også, at det typisk kun er en meget lille gruppe, der gør det. I de udsatte boligområder opfører langt over de 90 pct. måske endda 97-98-99 pct. sig, som man nu skal.

Hvis man derfor vælger en fortyndingsstrategi, så skal man altså flytte mere end 90 personer for at få flyttet én, der laver ballade. Det forekommer ikke at være effektivt.

Jeg vil vove den påstand, at en fokuseret strategi, hvor man koncentrerer sig om de få husstande, der giver området problemer, vil være mere effektiv. I de udsatte områder i sær være de husstande, der har unge, som er med de problematiske gademiljøer.

Nedrivninger

Ligesom med beboerudskiftning, så er det heller ikke altid klart, hvorfor man vil rive boliger ned.

Jeg skal nævne to grunde, som jeg ikke mener holder.

Hvis det er for at mindske balladen fra de unge i de problematiske gademiljøer, så er det sandsynligvis lidet effektivt. Det svarer da til en fortyndingsstrategi.

Hvis det er for at fremme integrationen, så er det sandsynligvis ligeledes lidet effektivt. Der er i boligområderne kontakt på tværs af etniske skel blandt naboer, men stort set ikke noget mellem forskellige blokke i en bebyggelse. Nye blokke vil derfor ikke øge kontakten på tværs af etniske skel.

Omtalen

Jeg har indtil nu kun snakket om forhold i bebyggelserne. Jeg vil slutte af et par ord om, hvilken betydning det har at områderne italesættes på bestemte måder, bl.a. fra regering og folketingsmedlemmer.

Mange beboere var rigtigt meget trætte af, at deres område blev omtalt som et balladeområde og syntes den omtale, de hørte var langt overdreven og slet ikke passede til den måde, de oplevede området på.

Det er givet, at mange og også danskere, der kunne overveje at flytte til områderne holder sig tilbage. Der var flere beboere, og specielt etniske danske beboere, der måtte bruge megen energi på at overbevise familie, venner og bekendte om, at man da godt kan bo, hvor de bor.

Brugen af ordet ghetto gør det yderligere problematisk. Det har et indhold, som stempler områderne med mange negative dimensioner.

Hertil kommer, at metoden, der er brugt til udpegning af de 29 områder er meget problematisk. Den bygger på 3 indikatorer fra registerdata. Det er vores erfaring på SBI, at vi kan nå et stykke vej med registerdata, men at registerdata ikke kan opfange den variation, der er i problemerne i de udsatte boligområder. Det kræver yderligere data. Det er derfor langt fra sikkert, at der er en klar sammenhæng mellem problemer i de udsatte boligområder og så de 29 områder, der er udpeget i regeringens ghettoplan. Hertil kommer, at dataene til den måske vigtigste indikator, nemlig den for kriminalitet er 2-5 år gamle og derfor ikke nødvendigvis opfanger den aktuelle situation

Anden strategi

Det giver grundlag for at overveje, om det ikke ville være bedre at bruge lokalt kendskab til indkredsning af områder, hvor der er brug for en særlig indsats – som f.eks. hotspots. Man kan så bruge statistikken til at sige, hvilke områder man skal holde øje med.

Hvis man lader være med at tale problemerne op, så burde de ikke være uoverkommeligt at få løst problemerne.

Det burde være overkommeligt med en indsats overfor det problematiske gademiljøer – det er trods alt få personer, det drejer sig om.

Får man elimineret balladen fra dem, så vil man generelt have fredelige boligområder, og så vil man have fred til at tage fat på, de problemer beboerne har – f.eks. at arbejde på at flere kommer i arbejde – og der vil være mere overskud til at skabe nyt socialt liv i områderne.